

CARTA DOMINICAL

10 DE MARÇ DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA Quaresma, camí de reconciliació (5) Reconciliats amb l'altre

Hem esmentat l'alegria serena que hom sent quan viu sabent-se reconciliat amb Déu. Hi ha pocs goigs més intensos que sentir-se estimat, sobretot estimat gratuïtament, sense condicions.

És una experiència que suscita, desperta i contagia amor.

Tots coneixem persones que estan sempre enfadades, que semblen alimentar dins seu el mal geni, el descontentament, l'agressió, la crítica. És trist comprovar-ho en nens i adolescents, que són més espontanis i encara no han aconseguit dissimular els seus sentiments, com solem fer els adults per a "donar bona imatge". Si coneixem la història d'aquestes persones, no trigarem a trobar els moments, o l'experiència continuada, d'haver-se sentit rebutjades, no acceptades o maltractades. Al contrari, trobem persones que contagien pau, sembla que "estimen naturalment" perquè gaudeixen de la seguretat de ser estimats. (Una cosa molt diferent del que ha estat "consentit o malcriat", que es fa agressiu i exigent).

Parlàvem que de vegades no "suportem" Déu. Igualment diem que a voltes no suportem el proïsme. El proïsme és aquest "altre" diferent de mi, la manera de ser del qual, la seva mentalitat, els seus defectes, les seves manies (i pecats) em resulten insofribles.

Llavors, un busca "refugi", sigui en la soledat d'un mateix, sigui en la intimitat d'una minoria afí. En un grup relativament nombrós de persones, sempre es formen grups petits en els quals es reuneixen els afins, els que s'entenen entre si. Aquest fet és senzillament acceptat com un fet natural i lògic, no sols pels tècnics en psicociologia, sinó per tots en general. "No podem pretendre, diem, que tots siguin amics de tots". Ens resignem al fet que l'amor humà arriba fins ací.

El problema sorgeix quan aquesta classificació inclou un judici "als altres", com si

cadascú s'assegués a l'estrada del jutge, i el món i els altres anessin passant per davant i un mateix dictaminés qui té dret a existir i qui no. Pitjor, quan s'estableix una competitivitat per a assolir més influència en les decisions del conjunt. Pitjor encara quan la pugna busca, no sols influir en el poder, sinó també anul·lar l'altre mitjançant la crítica, la difamació, les travetes...

No val dir que això passa únicament en el món dels negocis o en el joc polític. En realitat, el que passa en aquests àmbits més públics i oficials, no és més que el reflex del que fem en la vida quotidiana, en les nostres petites polítiques, en les relacions interpersonals quotidianes, familiars, professionals, veïnals o afectives.

El creient, en això com en molts altres aspectes de la vida, és un inconformista, de vegades un profeta. Perquè no podem renunciar al somni de la humanitat reconciliada.

Més que una exigència cap als altres, aquest somni és una crida, una vocació, que interpel·la la nostra consciència. Jesús, quan parla de la reconciliació amb el germà contempla les dues possibilitats: que ell tingui alguna cosa contra nosaltres o que nosaltres hàgim estat ofesos per ell. En tots dos casos som cridats a la reconciliació (abans de presentar l'ofrena: Mt 5,24; per a ser perdonats pel Pare: Mt 6,15).

La Quaresma és el moment apropiat per a pensar en aquell que està lluny, enemistat amb mi tant de temps, en aquell que em resulta una càrrega dura en la convivència, en aquell carregat de manies, deficiències i, potser, pecats... Demanar perdó no és humiliant i oferir-lo no és prepotent. En ambdós casos és camí d'humilitat quaresmal.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Felí de Llobregat